

[Petersen (Røj).]

Da Lovforslaget vil medvirke stærkt til Ophjælpning af Rømø, idet der er Udsigt til ret stor Landvinding, og til Afhjælpning af den store Arbejdsløshed i Nordlesvig, skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale at stemme for Lovforslagets Vedtagelse.

Rager: Om end der til den Betænkning, der foreligger, ikke er stillet Ændringsforslag, og om end Udvalget i sine Konklusioner er enigt, saa har Forholdet dog været dette, at der i Udvalget har fundet saa mange Drøftelser Sted og vist sig saa mange forskellige Tanker i Forbindelse med disse Projekter og deres Gennemførelse, at selv om jeg gerne vil imødekomme den højtærede Formands Henstilling om at tale saa lidt bredt som muligt, bliver det mig dog ikke muligt at indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger. Forholdet er jo ogsaa særlig dette, at det ene af de Forslag, der foreligger her, Inddæmningen af Kalveboderne, har meget stor Interesse for København, og som jeg ved anden Lejlighed har sagt, vil ogsaa vi, der repræsenterer København, have Lov til at benytte os af vor Ret til her at tale for de Interesser, som er vore.

Jeg skal da først gøre nogle Bemærkninger angaaende Rømø-Diget. De Værdier, der opnaas til Gengæld for de Millioner, der ofres, er naturligvis for det første, at man faar en Del arbejdsløse beskæftiget, men ellers er de ikke særlig haandgribelige, de er ikke særlig store, hvis ikke man kan regne med, at der fremtidig naas en Landvinding. Derfor er jeg meget glad ved, at den højtærede Minister under Forhandlingerne i Udvalget var indforstaaet med, at hvis det, medens Dæmningsarbejdet endnu stod paa, skulde vise sig, at Forholdene udviklede sig saaledes, at man kunde begynde med at foretage dette Landvindingsarbejde, vilde den højtærede Minister stille sig velvillig dertil og skaffe sig de fornødne Bevillinger.

I den Kommissionsbetænkning, som ligger til Grund for Forslaget, oplyses det, at man mener, at Slikgaardene vil lægge Beslag paa ca. 100 000 Kr. aarlig i 7 Aar, og at man ved dette Arbejde kan beskæftige 85 Mand i 100 Dage aarlig og derved indvinde 700 ha Land. Men disse 700 ha Land vil først blive dyrkelige efter yderligere 5 Aars Forløb. Naar Arealet er endeligt i Orden, vilde det da, naar man ser bort fra Renter, have en Værdi af ca. 1 100 Kr. pr. ha og vilde kunne indbringe en Forpagtningsafgift af 40 Kr. aarlig pr. ha. Man maa

altsaa være klar over, at det, der kan opnaas her, er begrænset. Og naar man stifter Bekendtskab med den Skrivelse, som Udvalget har faaet fra Vandbygningsdirektøren, og som ogsaa blev nævnt af det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram, siger man alligevel til sig selv, at det vil være rigtigt at gaa langsomt frem, for denne Skrivelse indeholder jo ikke ringe Betæneligheder.

Nu siger det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram, at i Udlandet kan man jo gøre det. Ja, men der staar dog i Skrivelsen, at Prisen paa det indvundne Land bliver i hvert Fald meget høj, og man maa formentlig i Tyskland og i Holland se bort fra, at Fremstillingsprisen er uforholdsmæssig høj. Vi maa derfor gøre os klart, at den Opgave, der kan blive Tale om at gaa i Gang med her, ikke er nogen forretningsmæssig lønnende Opgave. Men er vi klar over dette, vil ogsaa jeg sige: Lad os alligevel gaa i Gang med den, hvis der er rimelig Udsigt til, at det Maal, Kommissionen har sat sig, kan naas. Saa vil jeg trods alt være med til at gaa i Gang med det. I øvrigt synes jeg, der er en anden Bemærkning i Vandbygningsdirektørens Skrivelse, man ogsaa bør lægge Vægt paa. Der er inden for Udvalget blevet peget paa, at naar det egentlige Dæmningsarbejde er færdigt, staar man med en Del Arbejdere dernede, og det viser sig erfaringsmæssigt, at en Del af saadanne Arbejdere bliver hængende, og de vil meget let kunne komme til at virke ubehageligt paa de paagældende Kommuners Økonomi. Derfor synes det ogsaa mig at være ganske udmærket, hvis man til den Tid har Slikgaardsarbejde at kunne tage op i Fortsættelse af Dæmningsarbejdet.

Hvad den anden Sag angaar, Spørgsmaalet om Inddæmningen ved Amager, vil jeg sige, at naar dette realiseres, imødekommes et Ønske fra den københavnske Befolkning, som har været fremsat med stigende Styrke gennem mange Aar, nemlig at de militære Skydebaner bliver flyttet bort fra det Terræn, hvor de nu ligger. Vi ved alle, at deres nuværende Beliggenhed frembyder Fare derved, at Projektiler kan forville sig ind paa Distrikter, der grænser op til Skydebanerne, men som er udlagt til Beboelse, og endvidere at Afgrænsningen af Arealet, som skulde hindre uvedkommende i at komme derind, ikke er tilstrækkelig effektiv; der er jo undertiden sket Ulykker ved, at Børn har bevæget sig ind paa Terrænet og der fundet Projektiler, der ikke har været sprængt, og hamret paa dem, hvorved de er kommet til Skade.

Det er ganske givet, at Storbyens Be-